

Åttskillnad

JUBILEUMS-NUMMER

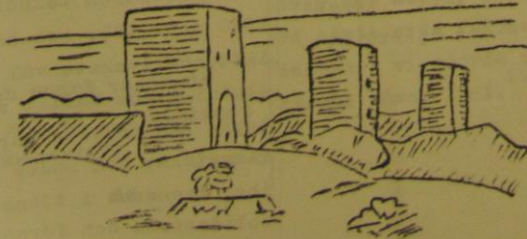
1940 - 1985

TIDNING FÖR KAMRATFÖRENINGEN S S 1940

Redaktör och ansvarig utgivare: 16 Svensson

Augusti 1985

Nu firar vi de 45 åren. Ett udda årtal, men kanske ett bra årtal, vem vet! Ännu är vi några som kan fira signalistjubileum - gamla gardet är ännu segt i datorernas tid. Datorer? På vår aktiva period hade vi inte sådana tekniska underverk utan vi löste de mesta av problemen med "hodet". Det är klart vi gjorde misstag ibland men det var vi inte ensamma om. Se bara på de gånger i historien då det stora allvaret stod för dörren, vilka missar det utfördes! Men det är en annan historia. Det är nu 45 år sedan andra världskriget slöt och Rävhagsförläggningen gick sakta mot en förvandling - nu kan vi inte känna igen oss när vi kommer dit! Bara radiostationen påminner oss om den beredskapstjänst vi utförde under de oroliga åren på 1940-talet, den ligger som ett minnesmärke över den tid, då trots all upplysning, människor och land försökte förgöra varandra. Alla hade ju rätt och makten satt hos dem som hade mest vapen att ta till. Och så är det fortfarande - blir aldrig mänskligheten bättre någon gång? Men medan tillvarons kuggar mal vidare så firar kamratföreningen Signalkompaniets signalister sina 45 år. Snart är det slut på jubileumsstolparna men vi tror även denna gång på en ljus fortsättning så länge livet tillåter oss vara med.... Vi hoppas på en minnesrik dag den 25 augusti i nådens år 1985!

avgraderade en del
dom flesta hade stora pretentioner.

Bortgångna medlemmar
tillhörande
Kamratföreningen

Signalkompaniets Signalister 1940

Nils Andersson, Visby	1980
Thure Paulsson, Stockholm	1980
Fritz Westerberg, Visby	1981
Olof Stahre, Lidköping	1981
Erik Söderdahl, Visby	1981
Axel Hultgren, Visby	1983
Allan Wallin, Umeå	1984
Trygve Hellström, Lärbro	1984
Tage Sahlén, Sundbyberg	1984
Karl-Axel Westberg, Visby	1984
Ivar Klintberg, Visby	1985

I vår tillbakablick minns vi alla med stor uppskattning och alla minnen är ljusa, ty det förekom en bra samhörighetskänsla och ett bra kamratskap inom kompaniet. Våra tankar är idag hos Er som nu oveckligt gått in i den stora tystnaden!

Vi får glädja oss, vi som än ser solen...

-o-o-o-

Tack!

Vi har fått in en del priser till vår varptävling och uttrycker vår tacksamhet.

All-Reklam - Calle Tell tackar vi varmt för bidrag både nu och föregående signalistträffar.

Men även andra som hjälpt till - ingen nämnd och ingen glömd - ett hjärtligt

TACK!

Jubiléet 1980

Söndagen den 29 juni firade vi 40 år och vådrets makter var oss bevågna, det vert ljusa skyar och sol hela dagen. Vi samlades vid Söderport på f m och alla var bilburna. Det blev först en tur till P18 där vår gamla kasern besöktes. Sedan blev det Rävågen där det konstaterades att allt var förändrat. Det var bara stugan som låg inbäddad bland de susande träden som en grå betongbunker med tentaklerna uppspärade färdiga för mottagning. Så intog vi Norrgatt för kaffe med fortsättning till Åhsbergsgården för övning. De projektiler som provades där var varpor. Kl 18.00 var det uppställning i Almedalen men där fanns ingen talare för dagen så vi blev bara fotograferade av Calle Brobäck, varefter vi tågade mot kvällens förläggning på Lindgården där förplägnad enligt gängse sed skulle intas.

Ordföranden hälsade alla välkomna och vände sig särskilt till två av våra hedersledamöter, förre kompanichefen Eric Källström, Lidköping, och förre förvaltaren Frans Hammarström, Visby.

De bortgångna signalisterna sedan 1975 hyllades med en tyst minut...

Maten som bjöds var av första klass och stämningen var hög under kvällen när gamla minnen och mera närliggande episoder ventilerades. Och inte att förglömma, den diskreta dragspelsmusik som Trygve Hellström bjöd på, den gav oss en vision av förflyktade minnesrika dagar i rosornas stad.

Eric Källström talade om tiden mellan 1940 och 1980, och han tyckte att signalisterna lyckats väl med att ha en sammanlutning som hållit sig levande genom årens lopp. Han tryckte särskilt på detta fina kamratskap som under beredskapen svetsat ihop mannarna i tjänsten, där alla varit solidariska och försökt att bemästra upp-

...timmerna. Han påstod
...att det är att m
...att det är nå
...Han påpekade
...Förman det var a
...40 år vid det
...samtlig samvaro
...händelser. Det
...att komma ihåg för
...försatte med att s
...att ha vilja för at
...obehagliga upplevel
...med optimism mot ny
...livet varar.
...han slutade med att
...färdigt lever för S
...Det lästes upp post
...från de signalis
...tillfälle att komma
...Ordföranden meddela
...takt med vårt fadde
...Jorma Asltonen, Hel
...de skulle sammanträ
...kastet.
...de delades tidninge
...och Per Pettersson
...det som nedlagts fö
...de följde prisutdel
...Stenklassen
1. Helge Christians
2. Harald Svensson
3. Sture Wahlberg
4. Valter Engström
Metallklassen
1. Karl-Axel Westbe
2. Lennart Björkeg
3. Carl Gutefors
4. Per Eric Persson
...timmerna gick c
...ut i Visbynatter
...att lägga i vårt mi

Brev från Finland

Som jag berättade i föregående nummer av "Åtskillnad" fick jag kontakt med Jorma Aaltonen, signalisternas fadderbarn från 1942 och efter vårt möte här i Stockholm kom följande brev.

Helsingfors 6 okt 80

Bäste Harald!

Tack för Ditt brev, det gamla kuvertet med frimärken och Strindbergs bok om Hemsöborna.

För mig var det en stor upplevelse att träffa Dig i Stockholm och lyssna till min förbindelse med Signalkompaniets Signalister 1940.

Jag är mycket tacksam för den hjälp min mor fick under kriget från Signalkompaniets medlemmar av föreningen.

Och särskild tacksam är jag för Dig som efter 35 år hittade mig på nytt!

Var så god och förmedla mina hjärtliga hälsningar till alla S S 1940:s medlemmar.

Jag vore mycket glad om Du och Din fru kunde komma till Helsingfors och träffa min familj.

Härmed sänder jag också mitt fotografi.

Bästa hälsningar från
Jorma

Det var alltså hösten 1980 vi träffades och det var ett sällsamt möte så tillvida att slumpen gjorde att han just då hade en grupp studenter som skulle besöka Sveriges Radio.

På nästa sida följer en redovisning av besöktet vi gjorde i Helsingfors året därpå, våren 1981.

gifterna. Han poängterade också hur viktigt det är att man kommer överens, s.s.o. att det är någorlunda intrigfritt. Han påpekade också vilken förnämlig förmån det var att få sitta så här efter 40 år vid detta fina matbord och i gemytlig samvaro tala om gamla minnen och händelser. Det är ett fint minne att komma ihåg för framtiden. Och han fortsatte med att säga att det gällde att ha vilja för att kunna koppla av obehagliga upplevelser och gå vidare med optimism mot nya tider så länge livet varar.

Han slutade med att utbringa ett fyrfaldigt lever för S S 1940.

Det lästes upp postogram och hälsningar från de signalister som inte hade tillfälle att komma med på festen.

Ordföranden meddelade att han haft kontakt med vårt fadderbarn från 1942 Jorma Aaltonen, Helsingfors, och att de skulle sammanträffa frampå höstkanten.

Så delades tidningen "Åtskillnad" ut och Per Pettersson tackades för arbetet som nedlagts för sammankomsten.

Så följde prisutdelning för varparn:

Stenklassen

- 1 Helge Christiansson
- 2 Harald Svensson
- 3 Sture Wahlberg
- 4 Valter Engström

Metallklassen

- 1 Karl-Axel Westberg
- 2 Lennart Björkegren
- 3 Carl Gutefors
- 4 Per-Eric Persson

Ja, timmarna gick och snart vandrade vi ut i Visbynatten med en fin hågkomst att lägga i vårt minnesarkiv.

Rapport från Finland

Hösten 1980 träffade jag Jorma Aaltonen, Ph.Dr och ass. professor vid University of Helsinki/Departement of Radiochemistry, för att citera deras engelska broschyr. Vi tillbragte några kvällar tillsammans och jag orienterade honom om signalisternas förening och om insamlingen till Finland 1941-42 och med fortsättning till 1945. Jorma var alltså vårt fadderbarn från den tiden och jag blev den förste från föreningen som träffade honom personligen efter nära 40 år. Han visste alltså ingenting om föreningen och att vi sände pengar från Visby. Sedan hösten 1980 har vi hållit kontakt med varandra och träffats då och då och förra sommaren, 1984, var han och familjen här och hälsade på. Han är bl.a. frimärksamlare och hans hustru Inga är matskribent så vi har mycket gemensamt. Men nu till Finlandsfärden.

Det är våren 1981 som jag med fru ger oss iväg på en resa till Helsingfors. En gradios färd som började bra med Vikinglinjens bekvämligheter. Vi bodde hos familjen Aaltonen (två stora och två små) och trivdes utmärkt. Helsingfors är ju en i högsta grad sevärd huvudstad med bl.a. världens vackraste järnvägsstation. Här finns även Tempelkyrkan med sin unika arkitektur för att nämna något av det myckna som finns att se. Såg även statyn av Juho Paasikivi, presidenten, (1870-1956). På monumentet stod devisen:

"All visshets begynnelse är att erkänna fakta".

Det var tänkvärda ord att ha i anteckningsboken. Och så kunde man handla. Till porslinsköpet köpte vi ryska thekoppar i blått med gulddekor. Men inte så många dussin. Som sagt, stilen var fin och priset var därefter, men man är ju "laddad" vis sådana tillfällen. En dag hade vi en utflykt med buss till Borgå, en betagande stad med gamla hus och kullerstenstorg. Och så fanns Johan Ludvig Runebergs hem som nu är museum. Den store skaldens bostad var som på hans livstid, allting på sin plats, allting rent och fint och med stor blomsterprakt. Han var ju en intresserad jägare och det var gott om bössor på väggarna. Men även konstnärerna Albert Edelfeldt och Ville Wallgren hade egna museer. Gör ett besök i Borgå. Men tillbaka till huvudstaden, där vi givetvis besökte krigskyrkogården och lade ner blommor på Olavi Aaltonens grav från 1941. De stupade ligger begravda två och två. Och mitt bland soldatgravarna under en väldig röd sarkofag ligger marskalken Mannerheim. Man står beklämd inför de minnestavlor över krigets offer - de unga, de bästa - som skulle fått leva sitt liv, men kom med i krigets inferno, sköts ned och försvann. Men vi svenskar undgick eländet...

Efter några dagar är vi i Stockholm igen och känner oss glada att ha gjort färden till vårt östliga grannland och blivit så väl mottagna av familjen Aaltonen. Hoppas det åter blir av att ännu en gång få betvinga Ålands hav.

Med hälsningar från Finland och

Harald Svensson

Då and
40 år sedan den 6 maj
7 maj 1945 låg vi ännu några
några nykomlingar från Stockholm
kom med kvart i tolv. En av
till Australien, där fanns
vi andra gamla uvar den dag
med morgonkaffe, post
utanför stn G. Där fa
inbjudande ut. På
sina många papper
efter mardrömmar
Här fanns det
vi en tanke a
Nej, tacka vet
man kunde
påkallat. Far
mellan fingrarna
effektiviseringen
snabbarm. Är man
inte efter v
kunde den a
genom sin långt
av det vi snappa
belt.
små
slut och Visby med
skäl och vägg.
övavset
folködan
radio och
själva haft turen att
spel. Man kunde ju ge s
över 2.000 mannar som
döda. Allt strängt ta
dessa fruktansvärda
Fredrik den store so
"Kunde mina soldater
Som sagt, vi kom in
Möjligen äregirigh
Men då i maj 1945

Då andra världskriget slutade

Det är nu drygt 40 år sedan den 6 maj då Tyskland kapitulerade och produktionen av krigsmaterial minskade ett tag framåt.

Fredsdagen den 7 maj 1945 låg vi ännu några stycken kvar av gamla gänget i Räv- hagen plus några nykomlingar från Stockholm som bara varit inne några månader och så att säga kom med kvart i tolv. En av dessa var trumpetare och en annan skulle emigrera till Australien, där fanns det framtid som han uttryckte det. Deras framtida öden är okända efter gästspelet i Räv- hagen.

Men vad gjorde vi andra gamla uvar den dagen som var en måndag? Ja, förmiddagen gick i gammal rutin med morgonkaffe, post och lunch men på eftermiddagen var en liten grupp samlad utanför stn G. Där fanns det kaffe och ett rikhaltigt hop- bragt brödfat som såg inbjudande ut. På ungefär samma tid i Stockholm tömde kon- toren längs Kungsgatan sina många papperskorgar ut genom fönstren och förskaffade morgonstädarna dagen efter mardrömmar för lång tid framåt. Men vi i Räv- hagen, vad gjorde vi för något? Här fanns det inte mycket i papperskorgarna så det gick lugnt av. Ja, inte hade vi en tanke att byta med Stockholm även om det kunde varit roligt att se. Nej, tacka vet jag Räv- hagen med lagom sus i trädkronorna och så den syremättade luften - man kunde dåsa till lite lätt och ta en tupplur om det nu var av behovet påkallat. Fanjunkarna Hammarström och Huldt som var med den dagen såg säkert mellan fingrarna beträffande sådana småbagateller. Och beträffan- de plikten och effektiviseringen gick vi den dagen för halv maskin. Men vi hade nog klarat ett snabbalarm. Är man signalist så är man. Någon större analys av krigsåren framlades inte efter vad jag minns, men nycket ventilerades och det inte den ene kunde, kunde den andre. Våra "djupingar", de två ovannämnda hade mycket att säga genom sin långa tjänstgöring men vi ungdomar kunde då och då flika in lite av det vi snappat upp genom åren. Resonemanget var mycket flexi- belt.

Cigarrettröken flöt ut i små skyar över de gamla vallarna och snart var vårt firande slut och Visby med sin våridyll väntade på oss som ville fortsätta sam- varon mellan skål och vägg. Men ägnade vi några tankar åt dem som varit med i de stora drabbningarna oavsett segrare eller förlorare? Jo, nog tänkte vi kanske, men det brutala folkdödandet hade vi ju inte sett på nära håll, vi kunde bara ana det genom radio och bildreportage. Men innerst inne uppstod nog tanken att vi själva haft turen att slippa bli offer i detta mänsklighetens makabra skåde- spel. Man kunde ju ge sig själv en tankeställare genom att tänka på Jack Hoods över 2.000 man som gick till botten och slaget vid Charkov med dess tusentals döda. Allt strängt taget till ingen nytta. Och hur kunde folk ställa upp till detta fruktansvärda dödande av sina bröder på klotet? Det finns ett citat av Fredrik den store som passar bra i sammanhanget och han lär ha yttrat: "Kunde mina soldater i ledet tänka, skulle jag inte få en kvar". Som sagt, vi kom inte på något bra nyckelord till krigsgalningarnas uppsåt. Möjligen äregirighet och försök att bli världshärskare. Men då i maj 1945 var ännu japanerna med i leken och hur det slöt vet vi väl,

ty det var då atombomben kreverade över Hiroshima och Nagasaki. Det är bara att tillägga att det fanns inga soldater i dessa städer... Att få sådant till "glömskans hav" är inte lätt, utan med vissa intervaller får vi en påminnelse om detta hemska som hände i augusti för 40 år sedan.

Men veckan efter fredsslutet hade vi signalister fest i Rävnhagen med en egen trio, Hellström-Lindström-Öst som spelade med brjo, och vi svängde om uti dansen under natthimlens trolska rymd med våra flickor.

Men allt har ett slut och i juni var det dags för uttryckning åtminstone för de flesta av oss. Vi lämnade in, gick ut i civila kläder, kände sommarvindens svep som ett budskap om att en ny tid började. Våra arbeten skulle nu fortsättas utan att bli avbrutet av inkallelser. Mycket pengar förlorade vi under beredskapen, för många var det kännbart under den tidens knappa förhållanden. Som tillägg kan ju noteras att alla på Signalkompaniet överlevde nästan 6 års tjänstgöring under denna oroliga tid då allt kunnat inträffa. Och hur ser det ut i skogen som vi tog farväl av för 40 år sedan? Nog hittar vi dit trots nya vägar och många svängar. Förläggningen är ju utplånad, nu finns här ishockeyhall, plan för varpkastning och inte att förglömma, ridskolan som är inne i tiden.

Men radiostationen ligger kvar i sydöstra hörnet av Rävnhagen, nästan dold, inbäddad bland höga träd och staket. Det är nu över 4 decennier sedan vi sände något från den apparaten och nya friska krafter har tagit sig an uppgiften. För en del av oss var åren 1940-45 ljusa här i skogen, för en del kanske mörka. Men vi härdade ut och tillvaron vid krigsslutet pekade mot försoning och lång fred. Och så tagade vi ut från hagen och vi skulle enbart återkomma som turister med de militära eskapaderna inkapslade i minnets förvaringsrum... Tack!

Ja, så var det namnet Rävnhagen, var kom det ifrån? (Vi döpte ju om den till Grävnhagen, men det är en annan historia). Det lär ju ha varit några rävlyor här långt, långt tillbaka och så blev det ett namn som höll i sig till våra dagar.

Redaktören

Här i hagen vi "morsade" i högan sky,
båd' dag och natt när månen var i ny,
vi ringde trådlöst ända upp till Boden,
det gick bra för oss som kunde koden.
Vi odlade både blommor och tomater,
här va' vi alla som riktiga kamrater,
men 1945 då tåga vi från "Rävis" ut
och det blev som alla vet ett stilla slut!

Författare och melodi okänd.

Boden redaktionen.

Vi är som vanligt lite amb
tar det inte så allvarligt
vi är klackspark åt livet,
kända världsgåtan men kom
ner på jorden igen.
Vi är som "professorer i av
har nätt vår höjdpunkt och
redat. Och ingen kommander
all och inget "GIV AKT" hö
beten är det ett problem a
gälla signalisthistorier,
någon tömt ut förrådet och
skäligt att få någon påfyll
det inget att anmärka på?
skåningarna har ju så många
de det ens och än det andr
var u bräkar um svärdslipn
Knutsonsg u hundar u katt
del.
men vi grubblar inte över
ar vi vässat pennorna och
länk så då fa ga sålänge
det finns en gammal histor
by (säkerligen konstrue
landsturisten i Amerika
skade följande: "En dag
det stora vattenfallet
å rum då fram ain leitä
sägda: Är då här man k
ei u bada da?"
det hade nog inte gått
macken hade klart sig
Torkmacken!?
redaktionen städer vi s
är ungefär. Hitt
i lådorna är det bra
det: "Alle man på dæc
det till, vasigo "ete
ytt ord för akademi
Portfarande flexi
Vi tre i fätö
16

Från redaktionen.

Vi är som vanligt lite ambulerande och tar det inte så allvarligt. Ibland gör vi en klacksparck åt livet, försöker knäcka världsgåtan men kommer snabbt ner på jorden igen.

Vi är som "professorn i avtagande", vi har nått vår höjdpunkt och är på väg nedåt. Och ingen kommendering är aktuell och inget "GIV AKT" hör vi.

Sedan är det ett problem att få tag i gamla signalisthistorier, vi har ju nästan tömt ut förrådet och det är inte så lätt att få någon påfyllning. Finns det inget att anmärka på? Gotlandstidningarna har ju så många påhugg om en det ena och en det andra. Di skri- var u bråkar um svärslipningsstainar, barnumsorg u hundar u kattar som ränt fail.

Men vi grubblar inte över det utan nu har vi vässat pennorna och fyllt på bläck så dä fa ga sålänge dä gar. Det finns en gammal historia från Hisby (säkerligen konstruerad) om Gotlandsturisten i Amerika. Han berättade följande: "En dag stod jag vid det stora vattenfallet Niagara u da kum dä fram ain leitän sork u han sägdä: Är dä här man kann fa huppä ei u badä da?"

Men det hade nog inte gått, inte ens Krampmacken hade klart sig här. Möjligtvis Torkmacken!?

På redaktionen stödar vi sällan - var femte år ungefär. Hittar vi någe manus i lådorna är det bra, annars blir det: "Alle man på däck!" Så har det gått till, vasigo "eterkisar"! (Obs! Nytt ord för akademiens ord- lista.) Fortfarande flexibla till tusen!

Vi tre i fåtöljerna

16 - 54 - 71

Frågor och svar.

Vilken signalist hette likadant som Sveriges förste lokomotivförare?

Svar: Per-Eric Persson.

Vilken signalist har samma efternamn (om man ändrar lite) som en känd filmstjärna?

Svar: Loréhn - Löhren.

En känd svensk författare utbildade sig till telegrafist vid lotsverket i sin ungdom. Vad hette han?

Svar: Strindberg.

Vilka var de första ord som telegraferades och var hände det?

Svar: What God has created = Vad Gud har skapat. Det var i New Yorks hamn på 1850-talet. Det var Samuel Morse, (1791-1872) som telegraferade i en kabel lagd tvärs över hamnen.

Vad hette den gotlänning som sprang från Malmö till Paris och även sprang trapporna uppför Eiffeltornet?

Svar: Gustaf Roos från Ekeby.

När öppnades Sveriges första kortvägs-sändare?

Svar: 1937

Vilket år lade Guglielmo Marconi (1874-1937) in patentansökan om trådlös telegrafi?

Svar: 1896

-o-o-o-

Filosofen i Trappgränd, efter en kontrovers med hustrun: Källingi ha jär da sa dum att ha duppar sild ei kaffi!.

-o-o-o-

Funderä gär ja intä sa mikä na för teiden, dä gärd ja förr när ja to mi en streup-släckare på Ardar bi Hästbacken...

-o-o-o-

Nu var det slutfilosoferat!

stora pretentioner.

Visby då och nu

Hur minns vi vår ungdoms stad från 1940?
Trots krigsdundret - vilken idyll var
icke "Rosornas och ruinernas stad".
Vilka solskensdagar och vilka mänskens-
nätter - för det gällde att leva ut!
Det sägs ju bestämt att man bara lever
en gång och då gäller det att hinna med
lite roligt i livskomedien innan man som
signalist lutar sig mot sluttecknet! @
Tänk att sitta på Stadshotellets rotunda
eller pergola och meditera med någon lika-
sinnad, betala en blygsam nota och sedan
vandera Strandgatan fram - kanske stanna
till vid "Bur" och lyssna på Harlekins
miljoner eller La Paloma! Om så kunde
hända att "guldnet" räckte, var det att
fortsätta till "Fav", där man tog plats
uppe på kaféet, delade på en flaska S:t
Örjan för 2:80 (!) och hörde ett för-
nämligt kapell från Stockholm konserterna.
Oj! Oj! Vilken tidsperiod som för alltid
är borta. 1940 fanns ännu glimtar av det
gamla folklivet kvar. Då gick ännu de
verkliga originalen livslevande på gator-
na, såsom "Nota", "Tjoget", "Kucku",
"Kyttä", "Fredrik", "Gustav Visby" m.fl.
Det var bara "Bendoktorn" och "Rufus" som
gått bort. Men vad finns dom nu? Ingen
syns, nix! T.o.m. "Kalle Bärsa" är borta.
Men idag så där in i augusti 1985 finns
det restauranger i det "oändliga", (30)
men vad fadringen finns idyllen?
Strandgatu (rimmar på tagatu! Ha! Ha!)
med sitt turistvimmel är ju värre än
karnevalen i Rio. Det är bara de eldiga
brudarna och kastanjetterna som fattas,
men de kanske finns eller kommer så små-
ningom? Mitt signalisthjärta hälsar som-
maren 1940 och de som då var med. Nästa
gång blir det fortsättning på den övre
idyllen, den som låg i höjd med Adels-
gatan, Hästbacken, Stora torget! Det var
nämligen tjusigt där också!

H.S.

Hälsningar

Håller på och filmar, tyvärr inte på
Gotland och kan därför inte delta.
Min hälsning till alla signalister.
Bisse Wahlin, Norsholm

Jag gör idag (25/8) ett strandhugg i
Stavanger (inget Natomöte-oljekonferens)
och beklagar att jag inte kan infinna
mig. Hälsningar till alla!

Calle-Tell, Visby

Tack för inbjudan! Men kan inte komma.
Hälsningar till alla gamla kamrater
på 41:a Signalkompaniet.

Henry Vass, Bäckarboda Blekinge

Är på resa söderut den dagen, men ber
om min hälsning till alla kamraterna
och ha det så trevligt på festen.

Ivar V Ivås, Uppsala

Kan tyvärr inte delta i mötet, men
hälsa alla som möjligen minns mej. Jag
flyttade ju från Gotland redan 1944.

B-O Rosvall, Linköping

Hälsningar framförs även av följande
som på grund av hälsoskäl eller annan
orsak ej kan närvara:

Stig Eriksson, Göteborg

Gösta Blume, Stockholm

Sigvard Huld, Visby

K-E Gottfridsson, Visby

Johannes Kristoffersson, Visby

Ivar Lyth, Farsta

Roland Nilsson, Helsingborg

Bertil Rosén, Katrineholm

Bengt Proos, Ulricehamn

Bertil Söderdahl, Visby

Ivar Wallin, Klintehamn

En hälsning till

Harald - 16 - Svensson
många intressen och ho
ändock inte. Så snart
kretsen. Harald har be
jag tyvärr inte kan de

Tiden går fortare ju
flutit sedan kamrater

dags för ett nytt möt
följer så långt möjli

Harald och jag uppenh
telefon och i bland
pratstund. Alltid bl

Både Harald och jag
vår kamrat Per Steff

Sabbatsberg (senast
hel förlust av röre

Det är tragiskt.
Vid 40-årsjubiléet

kamratskap som råd
de att på nytt del
roende av min hjä

jubiléet.

Det gläder mig at
blir återseendet

Ett varmt tack ti
till årets jubilé

Min hälsning til
givande träff sa

Vi litar på Hara

Med varm kamratl
Eric Källstr

En hälsning till kamraterna i "S S 1940" vid 45-årsjubiléet

Harald - 16 - Svensson är som vi alla vet en oförbrännligt verksam man med många intressen och hobbies. Sina gamla kamrater i "S S 1940" glömmar han ändå inte. Så snart det finns en anledning söker han samla den goda kamratkretsen. Harald har bitt mig att skriva en hälsning till jubiléet eftersom jag tyvärr inte kan delta. Det gör jag gärna.

Tiden går fortare ju äldre man blir förefaller det. Ett lustrum har förflutit sedan kamraterna i "S S 1940" senast träffades i Visby. Det är i år dags för ett nytt möte. - Och Harald kallar - som en naturlig sak. Harald följer så långt möjligt kamraternas öden och håller kontakt med flera av dem. Harald och jag uppehåller kontinuerligt förbindelsen per korrespondens, per telefon och i bland träffas vi. Det kan bli ett museibesök eller bara en pratstund. Alltid blir det lite utbyte av Gotlands- och kamratnytt.

Både Harald och jag har ännu så länge förmånen av en god hälsa. Tyvärr har vår kamrat Per Steffen drabbats av svår ohälsa. Sedan ett år vårdas ha på Sabbatsberg (senaste halvåret på långvårdskliniken) för hjärnskada med nästan hel förlust av rörelse- och talförmåga. Det går inte att få kontakt med honom. Det är tragiskt.

Vid 40-årsjubiléet hade jag tillfälle att närvara och upplevde då det fina kamratskap som råder inom föreningen. Det skulle ha varit så roligt och givande att på nytt delta i samlingen. På grund av min makas ohälsa - hon är beroende av min hjälp - har jag inte någon möjlighet att komma till Visby och jubiléet.

Det gläder mig att höra att många redan anmält sig. Liksom tidigare träffar blir återseendet och samvaron ett minne för livet.

Ett varmt tack till Harald och dem som hjälper till att samla "S S 1940" till årets jubiléusträff!

Min hälsning till er alla i föreningen innefattar en önskan om en lyckad givande träff samt välgång för kommande år.

Vi litar på Harald. Det är främst hans förtjänst att kamratföreningen lever.

Med varm kamratlig hälsning

Eric Källström

Signalisternas yrken

Det var på den gamla goda tiden (?) och då menar jag vår egen d.v.s. i höjd med 1940 till 1950. Om den var så bra må vi bedöma själva!
 Vad var vi egentligen för yrkesmän? Hur många brancher representerade vi?
 Jag har gjort en liten översikt, men kanske inte fått med allt, men kanske det ändå kan vara en roande tillbakablick. Vi får väl försöka sikta in oss bland grupperna om vi kommer ihåg vara yrkesområden från den tiden.
 Hur vi bytte senare i livssvängen är också intressant och var vi slutade i den s.k. karriärstegen när pensionen slog till får utredas till nästa varv om vi hankar med! För då är det dags för slutölet = gravölet!

<u>Yrken</u>	<u>Antal</u>	<u>Yrken</u>	<u>Antal</u>
Adjunkt	1	Spårvangsförare	1
Affärsmän	11	Stenkuggare	1
Bergsingenjör	1	Tapetserare	1
Botanist	1	Telegrafare	2
Charkuterist	1	Tecknare	1
Chaufför	4	Tulltjänsteman	1
Civilingenjör	1	Vaktmästare	1
Direktör	2		
Fotograf	1	-o-o-o-	
Frisör	2	De militära titlarna, och då menar jag	
Färgexpert	1	de som var yrkesmilitärer inom förening-	
Föreståndare	2	en var följande, som ändrades då de steg	
Försäljare	10	i graderna. Det var furir, sergeant, fan-	
Godsägare	2	junkare, löjtnant, kapten, major, överste-	
Guldsmed	1	löjtnant. Vi har även en fil.dr bland sig-	
Ingenjör	5	nalisterna, "Bisse" Wahlin, känd från	
Konditor	3	TV:s naturprogram och specialist på Lina	
Kontorschef	2	myr och Karlsöarna. Han har även fått	
Kontorist	17	kunglig medalj (1984) i Serafimerordens	
Källarmästare	1	bank av 8:e storleken. Stor gratulation	
Köksmästare	1	från oss fast vi kommer över ett helt år	
Lantbrukare	9	efter utmärkelsehögtiden på Stockholms	
Mejerist	1	slott!!!	
Meteorolog	1	Hur många av oss som fick Vasaorden	
Murare	1	minns jag inte. Men "Matte" Englund fick,	
Målare	1	det vet jag absolut!	
Radioman	4	Det var en liten orientering bland de	
Radiotekniker	1	yrkesområden där vi en gång var verksamma	
Radiotelegrafist	1	och jag slutar med att önska en trevlig	
Skollärare	2	början på hösten...	
Snickare	3		
	1		

Dagordning
 dagen och
 och till
 till före

Alla gamla
 - som vi
 Många har
 ännu har
 skapet so

För plane
 deltagand
 och insänd
 Visby. Tel
 Möjlighet

Program s

Harald
 Tel (

Anmäler m

- 1 Anmäl
- 2 Anmäl
- 3 Anmäl

Önskemål: